

Reflexions sobre el temps

Un relat de: [Lecram](#)

Un trobada

El temps semblava aturar-se quan els seus llavis es trobaven amb els meus i es fonien en un dolç petó.

La inspiració

Tempus fugit, verba volant, scripta manent. Mai abans havien cobrat tant de sentit aquelles paraules fins que les va trobar.

Temps d'exàmens.

Una mica més de temps, es el que ell desitjava. Una mica més de temps, per acabar aquell últim examen.

La fi del temps.

La darrera agulla del rellotge estava a punt d'arribar al seu lloc, era ella l'encarregada d'indicar la fi del temps.

Temps...

Temps, era el que necessitava i no tenia. Des d'aquell dia en que li van dir: Et queda poc temps.

La mentida.

La mentida feia temps que rondava, tothom ho sabia però ningú deia res. No volien creure que aquell temps s'acabava.

L'home del Temps.

L'home del temps va treure el paraigua però no hi havia cap núvol a la vista. Pronòstic esgarrat, altre cop.

Aturar el temps.

Sinó hagués estat per ella, no ho hauria aconseguit, no hauria arribat a temps. Però ella sabia aturar el temps.

I, es va acabar...

El vell rellotge va deixar de funcionar el mateix dia que l'avi va morir. El temps, per ells s'havia acabat.